

Andrew Murray: 10 skäl att säga NEJ till intervention av västmakterna i Libyen

[Redaktionell kommentar: Inom vänstern diskuteras huruvida det är rätt att kräva en "flygförbudszon" över Libyen som ett stöd till oppositionen i landet eller ej. Nedanstående artikel från organisationen "Stop the War" i Storbritannien tar på ett kortfattat sätt upp de vanligaste argumenten mot en "flygförbudszon" över Libyen.]

Den politiska kampanjen för att inleda en militär intervention i Libyen – till synes av humanitära skäl men med uppenbart politiska mål i sikte – börjar få upp farten bland NATO-makterna. Arabförbundet – som till största delen är en samling skrämda diktatorer som förtvivlat vill att USA ska dras in ännu djupare militärt i regionen – har nu krävt en "flygförbudszon". Det vore början på en resa utför.

Här är tio skäl att gå mot sirenernas lockrop på intervention:

1. En intervention kommer att kränka Libyens suveränitet. Det är inte bara en formalistisk sak – även om man inte ska bortse från betydelsen av att efterleva internationell lag om man ska hindra världens stormakter från att få grönt ljus för att löpa amok. Så fort NATO börjar intervensera kommer det libyska folket att börja förlora kontrollen över sitt eget land och sin egen framtid.
2. En intervention kan bara förlänga inbördeskriget, inte avsluta det. "Flygförbudszoner" kommer inte att kunna stoppa konflikten och kommer att leda till mer blodsutgjutelse, inte mindre.
3. En intervention kommer att leda till upptrappning. I och med att de åtgärder som förespråkas idag inte kan få slut på inbördeskriget, så kommer nästa krav att bli en väpnad närvaro i full skala i Libyen, precis som i Irak – och möta samma ständiga motstånd. Längs den vägen finns årtionden av konflikter.
4. Detta är inte Spanien 1936, när icke-intervention betydde hjälp åt den fascistiska sidan, som om den segrade bara skulle uppmuntra anstiftarna av ett mer omfattande krig – vilket det också gjorde. Här är de makter som högljutt kräver militära aktioner just de som redan för ett mer omfattande krig i Mellanöstern och strävar efter att bibehålla sin makt även om de förlorar sina enväldiga allierade. Att respektera Libyens suveränitet är grund till fred, inte dess fiende.
5. Det är mer som Irak på 1990-talet, efter det första Gulfkriget. Då införde USA, Storbritannien och Frankrike flygförbudszoner som inte ledde till fred – de två kontrahenterna i det skyddade irakiska Kurdistan utkämpade ett bittert inbördeskrig under skydd av flygförbudszonen – och förberedde faktiskt marken för invasionen 2003. En intervention kan dela Libyen och institutionalisera konflikten för årtionden framåt.
6. Eller det är mer som situationen i Kosovo och Bosnien. NATO:s ingripande har inte lett till fred, försoning eller verklig frihet på Balkan, bara till oändliga korrupta ockupationer.
7. Ja, det handlar om olja. Varför talar man om intervention i Libyen men inte i Kongo, till exempel? Fråga BP.
8. Det handlar också om tryck mot den egyptiska revolutionen – det största hotet mot imperialismens intressen i regionen. En NATO-garnison alldeles i närheten vore åtminstone en grundval för påtryckningar, och i värsta fall intervention, om Egyptens frihet skulle blomstra så långt att den skulle hota västmakternas intressen i regionen.
9. Hyckleriet avslöjar alltihopa. När folket i Bahrain reste sig mot sin USA-stödda monarki och

slogs ner på gatorna var det inte tal om aktioner, trots att den amerikanska sjätte flottan är baserad där, och utan tvivel kunde ha genomdrivit en lösning på minuten. Som den ledande amerikanska republikanen senator Lindsey Graham påpekade förra månaden, ”så finns det regimer som vi vill förändra, och sådana vi inte vill förändra.” NATO kommer bara att ingripa för att strypa sociala revolutioner, aldrig för att stöda dem.

10. Militära aggressioner i Libyen – för att ge dem sitt rätta namn – kommer att utnyttjas för att återuppliva den blodbesudlade politiken av ”liberal interventionism”. Vi kan inte låta detta monster resa sig ur gravarna i Irak och Afghanistan.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)